

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: V., nar. X., štátny príslušník Ruskej federácie, bytom D., t. č. Ú., zastúpený JUDr. P., advokátom, Š., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície PZ Košice**, Trieda SNP 35, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p.: UHCP-1-23/RHCP-PO-CP-KE-ZVC-2009 zo dňa 6.10.2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/70/2009-34 zo dňa 11. decembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/70/2009-34 zo dňa 11. decembra 2009 **zmeňuje** tak, že rozhodnutie odporcu č. p.: UHCP-1-23/RHCP-PO-CP-KE-ZVC-2009 zo dňa 6.10.2009 **zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.**

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p.: UHCP-1-23/RHCP-PO-CP-KE-ZVC-2009 zo dňa 6.10.2009, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon) zaistil dňom 6.10.2009 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac

na 180 dní z dôvodu výkonu administratívneho vyhostenia z územia SR podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona a súčasne podľa § 57 ods. 4 zákona rozhodol, že navrhovateľ je povinný vycestovať z územia Slovenskej republiky v lehote do 15 dní od jeho prepustenia z ÚPZ v S..

Krajský súd na základe zisteného skutkového stavu veci a ním citovaných ustanovení zákona o pobyte cudzincov dospel k záveru, že ak sa navrhovateľ zdržiaval na území SR neoprávnenne od roku 2002 a napriek snahe nepožiadal o ďalšie povolenie k trvalému pobytu, pričom bol viackrát právoplatne odsúdený okresným súdom za rôznu trestnú činnosť a bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. h/ trestného zákona, ale mu nebol uložený trest vyhostenia, naplnil účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bodu 1/ a ods. 2 zákona. Preto, podľa krajského súdu policajt bol oprávnený zaistiť navrhovateľa na uvedený účel. Z uvedeného dôvodu, tvrdenie navrhovateľa, že jeho zaistenie nie je účelné, nebolo možné akceptovať. Ostatné tvrdenia navrhovateľa uvedené v opravnom prostriedku nie sú podľa krajského súdu právne významné, predmetom preskúmovacieho konania bolo rozhodnutie o zaistení cudzinca a nie rozhodnutie o jeho vyhostení.

Krajský súd napokon poukázal na to, že navrhovateľ nenamietal ani konkrétne porušenie zákona preskúmaným rozhodnutím.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom vyjadril nesúhlas s rozhodnutím krajského súdu. Vyjadril presvedčenie, že rozhodnutie o jeho zaistení je neúčelné a nezákonné. Namietal tiež nedostatočné zistenie skutkového stavu.

Navrhovateľ zotrval na svojich argumentoch vyjadrených v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, a to, že jeho zaistenie za účelom administratívneho vyhostenia nebolo opodstatnené, keďže v jeho prípade nebol a ani nie je dôvod predpokladať, že by opustil územie Slovenskej republiky. Poukázal na to, že od roku 1978 do roku 2002 mal na území SR legálny pobyt a ten sa aj po zániku platnosti trvalého pobytu snažil zlegalizovať, najmä potom ako si uvedomil, že by bol v prípade vyhostenia nútený odísť od všetkého a všetkých, ktorých má, do krajiny, kde nikdy nežil, nikoho tam nepozná a v ktorej by bol od prvej chvíle bezdomovcom.

Navrhovateľ namietal, že jeho zaistením policajný orgán postupoval v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov, pretože ak ho považoval za štátneho občana iného štátu, konal v rozpore s článkom 16 Smernice Rady 2003/109/ES z 25.11.2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorú ako zo zákona o pobyte cudzincov, právny poriadok SR týmto zákonom preberá. V tejto súvislosti navrhovateľ citoval ustanovenie čl. 16 smernice, podľa ktorého *osoby*

s dlhodobým pobytom požívajú zvýšenú ochranu proti vyhosteniu. Táto ochrana sa zakladá na kritériách určených rozhodnutiami ESLP. K zaručeniu ochrany proti vyhosteniu členské štáty poskytujú účinné opravné prostriedky.

Navrhovateľ zdôraznil, že v čase rozhodovania odporcu o jeho zaistení dĺžkou svojho pobytu na území SR (i keď jeho pobyt bol v čase od 1.4.2002 z väčšej časti nelegálny), spadá pod termín „osoby s dlhodobým postavením štátnych príslušníkov tretích krajín.

Zdôraznil, že na Slovensku žije takmer celý svoj život, má tu celú svoju rodinu - rodičov, bývalú manželku, deti, družku aj domov. V krajine, do ktorej má byť vyhostený, nikdy nežil, nikoho tam nemá. Trestná činnosť, ktorej sa dopustil, nie je podľa jeho názoru natoľko závažná, aby bolo potrebné ho administratívne vyhostiť a pre tento účel zaistiť. Z týchto dôvodov žiadal zrušiť rozsudok krajského súdu v celom rozsahu.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť.

Podľa odporcu predmetné rozhodnutie odporcu nie je v rozpore so Smernicou Rady 2003/109/ES z 25.11.2003, nakoľko navrhovateľ nie je podľa uvedenej smernice osobou s dlhodobým pobytom, a preto sa na neho nevzťahuje.

Odporca zdôraznil, že navrhovateľ nespĺňa žiadnu z uvedených podmienok, ktoré si členské štáty EÚ stanovili pre získania tohto postavenia. Odporca zdôraznil, že pobyt navrhovateľa na území SR ako členského štátu EÚ je od 25.10.1999 (viac ako 10 rokov) nelegálny, nie je držiteľom platného cestovného dokladu, nepreukázal stabilné a pravidelné zdroje postačujúce na zabezpečenie svojho živobytia. Naopak počas svojho nelegálneho pobytu (v rokoch 2000-2009) sa opakovane dopúšťal rôznej trestnej činnosti, prevažne majetkovej povahy, ktorá súvisela so zabezpečovaním prostriedkov na obživu navrhovateľa.

Ostatné námietky navrhovateľa považoval odporca za irelevantné, nakoľko už boli zohľadnené v napadnutom rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13. apríla 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov z dôvodu výkonu administratívneho vyhostenia z územia SR podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona a súčasne podľa § 57 ods. 4 zákona bolo rozhodnuté, že navrhovateľ je povinný vycestovať z územia Slovenskej republiky v lehote do 15 dní od jeho prepustenia z ÚPZ v S..

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, nie len z pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, ale súčasne z úradnej povinnosti skúmal, či rozhodnutie odporcu je preskúmateľné z hľadiska zrozumiteľnosti a dostatku dôvodov.

Rozsahom a dôvodmi žaloby v zmysle § 250j ods. 3 OSP v prípade, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, totiž nie je súd viazaný.

Z výroku napadnutého rozhodnutia odporcu vyplynulo, že odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov. Odporca vo výroku rozhodnutia uvádza, že zaistil dňom 6.10.2009 z dôvodu výkonu administratívneho vyhostenia navrhovateľa z územia SR podľa **§ 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov**, pričom v dôvodoch rozhodnutia sa odporca odvoláva na zistenie, že navrhovateľ bol právoplatne odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a/ trestného zákona a nebol mu uložený trest vyhostenia). Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odporcu vyplýva, že na základe uvedeného dospel k záveru, že takýmto konaním navrhovateľ naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle **§ 57 ods. 1 písm. a/ bod 2/ zákona o pobyte cudzincov**.

Z dôvodov napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že odporca poukazuje na to, že výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení zabezpečuje Oddelenie cudzineckej polície PZ Košice prostredníctvom ÚPZ S. podľa § 59 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (účinného do 14.1.2010) policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak bez oprávnenia vstúpi na územie Slovenskej republiky alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území Slovenskej republiky.

Podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 2 zákona policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí zákaz vstupu do desiatich rokov, najmenej však na päť rokov, ak bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia.

Podľa § 57 ods. 4 zákona cudzinec, ktorému bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, je povinný vycestovať v lehote určenej v rozhodnutí; táto lehota nesmie presiahnuť 30 dní od vydania rozhodnutia. Cudzincovi, ktorého konanie o udelenie azylu sa neskončilo udelením azylu alebo poskytnutím doplnkovej ochrany, 1) určí policajný útvar lehotu na vycestovanie najviac 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Zaistený cudzinec, ktorý bol prepustený zo zariadenia, je povinný vycestovať v lehote do 30 dní od jeho prepustenia.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona preukázanie existencie rozhodnutia o vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu právoplatného rozhodnutia o odsúdení navrhovateľa za prečin krádeže.

Napriek tomu, že z obsahu administratívneho rozhodnutia odporcu vyplýva, že súčasťou spisu je aj rozhodnutie odporcu o vyhostení navrhovateľa zo dňa 22.1.2009 č. p.: UHCP-1-6/RHCP-PO-CP-KE-ZVC-2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6.2.2009, odporca v rozhodnutí o zaistení takýmto rozhodnutím neargumentuje, neodvoláva sa naň.

Odporca teda zjavne zaistenie navrhovateľa neodôvodňoval preukázaním existencie rozhodnutia o vyhostení navrhovateľa, ako nevyhnutného podkladu pre vydanie rozhodnutia o zaistení v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, navyše vo výroku rozhodnutia

o zaistení uvádza, že ako dôvodom zaistenia navrhovateľa bolo splnenie ustanovenia § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1/ zákona, v dôvodoch rozhodnutia však uvádza, že navrhovateľ naplnil dôvody administratívneho vyhostenia podľa § 57 ods. písm. a/ bod 2/ zákona o pobyte cudzincov, pričom na rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa v dôvodoch rozhodnutia vôbec neuvádza.

Na základe uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, a preto rozsudok krajského súdu podľa § 220 OSP zmenil tak, že rozhodnutie odporcu v intenciách ustanovenia § 250j ods. 3 OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 2 OSP a § 246c OSP, tak, že žalobcovi, právo na náhradu trov konania z dôvodov osobitného zreteľa nepriznal. Za dôvody osobitného zreteľa Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval skutočnosť, že dôvodom úspechu žalobcu vo veci neboli žalobcom uplatnené dôvody, ale dôvody, na ktoré súd prihliadol z úradnej povinnosti (§ 250j ods. 3 OSP).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 13. apríla 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová